

Nyt på tværs

Tvær- KultuRElt CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 1 – marts 2017 – 23. årgang

Foto: Lisbeth Eckhardt-Hansen

Efterskole inviterer flygtninge

Der blev knyttet venskaber på tværs af kulturer og vidt forskellige livshistorier, da 15 unge asylansøgere fra Afghanistan, Syrien, Somalia og Eritrea besøgte Nord-sjællands Efterskole.

Side 2

TEMA

Foto: Bent Dahl-Jensen

EKSISTENS OG TRO

Asylansøgere fortæller.

Side 3-4 og 7

Musikalske kultur møder
Iranere i Kolding inviterer til folkedans i missionshus. **Side 2**

... og I blev bange for mig
Inspirationskonference om tro, frygt og flygtninge. **Side 2**

Sammen på tværs
Gudstjenester og mødesteder på 43 sprog. **Side 6**

14 år i ingenmandsland
Fra Afrika til Avnstrup. **Side 7**

Når flygtninge bliver mennesker
Glimt fra europæisk Roundtable. **Side 7**

Kend din nye nabo
Sønderjysk landsogn byder østarbejdere velkommen. **Side 8**

Foto: BMF

Frihedens pris

I Danmark har Sara Ali Malayeri frihed til at gå i kirke.

Side 3

Foto: BMF

Guldsmeden fra Shiraz

Iransk asylansøger mødte Jesus i en drøm.

Side 4

Foto: BMF

Da eritreanerne kom til Danmark

Interview med menighedsleder Yohannes Teclu fra Gentofte.

Side 8

Foto: BMF

Nye fortællinger

Se en flygtning i øjnene

Redaktøren har ordet

"Vi kan opbygge et liv alle steder, hvor himlen er blå, hvis bare vi er i sikkerhed." Sådan opsummerede en afghansk flygtning i Grækenland familiens situation i et interview for nylig, efter at de med nød og næppe var undsluppet døden i hjemlandet. Hermed satte han ord på en anden fortælling, hvor flygtninge ikke blot er tal og statistikker men mennesker med ansigter, ressourcer og vilje til at tage ansvar for deres eget liv. Mennesker, der har bevaret håbet.

Sidste år søgte væsentlig færre flygtninge om asyl i Danmark end året før. Desværre betyder det ikke, at verden er blevet fredeligere. Ifølge UNHCR var der ved udgangen af 2016 omkring 65 millioner flygtninge i verden med behov for beskyttelse. Flygtningekrisen er på ingen måde overstået. Den er blot rykket længere sydpå.

Også i de kommende år vil mennesker på flugt fra krig og kaos søge sikkerhed i Europa. For de afgørende årsager til de seneste års massive flygtningestrømme er ikke forsvundet. Uafsluttede krige, konflikter og forfølgelse af mindretal sender fortsat mennesker på flugt. Og millioner af flygtninge i nærområderne får ikke tilstrækkelig hjælp fra det internationale samfund til at bevare troen på en fremtid der.

Flygtningekrisen løses ikke ved, at vi nedbringer antallet af flygtninge, der når frem til Europa. For at komme videre må vi turde se flygtninge i øjnene og tage ansvar. På en europæisk konference i efteråret understregede en engelsk biskop kirkernes ansvar for at modsige de negative og til tider giftige stereotyper om mennesker på flugt, som har været fremherskende i Europa de seneste år. For det er ikke sandt, at flygtninge per definition er en social og økonomisk byrde og evindelig kilde til besvær. Tværtimod udgør flygtninge potentielt en umådelig ressource. Og med deres dyrekøbte livserfaring kan de lære os noget om, hvad der er væsentligt og uvæsentligt i en uforudsigelig verden.

I dette nummer af *Nyt på tværs* fortæller tre asylansøgere, hvad troen kan betyde for et menneske, når alt står på spil. Midt i en meget usikker situation gør de sig væsentlige overvejelser om livet i al dets skønhed, sårbarhed og uforudsigelighed. Det er lavmælte beretninger om eksistens i livets yderzone og om at erfare, hvor et menneske kan hente styrke og livsmod.

For kirkerne bør det være en hjertesag at tage godt imod de flygtninge, der i disse år kommer til vores land. Mange kommer med en klar forventning om, at kirken er tydelig kirke. De efterspørger kirkens kerneydelser – gudstjenester, kristendomsundervisning og kristent fællesskab. At tage imod flygtninge kræver tid, omtanke og rettidig omhu. Belønningen er rigdommen ved at fejre gudstjeneste sammen og erfare en ny dimension i kirkens liv.

Når vi ser en flygtning i øjnene, skabes identifikation og nærvær. Vi spejler os i hinanden. Den andens historie kunne have været min. I et kort øjeblik mærker vi hinanden på tværs af sproglige barrierer og alt det andet, der adskiller vores livsverdener. Lad kirkerne gå foran med en ny europæisk fortælling, hvor flygtninge igen bliver mennesker. For flygtningenes skyld - og for vores egen skyld.

Birthe Munck-Fairwood

JEG VAR FREMMED

... OG I BLEV BANGE FOR MIG

Flugtens stemmer:
Fortællinger om håb

FREDAG d. 17. marts

- 11.45 Frokost
- 12.30 **Åbningsgudstjeneste** i Fredens Kirke
Biskop Steen Skovsgaard, Lolland-Falster Stift
- 13.15 **Jeg var fremmed – og I blev bange for mig Tro og frygt i en flygtningetid**
Chawkat Moucarry, World Vision (UK/Syrien)
Respons: *Niels Nymann Eriksen*
- 15.00-18.00 Repræsentantskabsmøde
- 15.00-17.30 Forum for ikke-delegerede
Islams mange ansigter – en kristen respons
Chawkat Moucarry (UK/Syrien)
- 18.30 Aftensmad
- 19.45 **Årets Krus - Årets Knus 2017**
Musikalsk præsentation af årets prismoedtagere
- 20.00 **Efter Mosul og Aleppo Kristne/muslimske relationer i Vesten og Mellemøsten netop nu**
Chawkat Moucarry (UK/Syrien)
Respons: *Niels Nymann Eriksen*
- 21.15 **Aftensang** i Fredens Kirke
Pastor Timothy Stewart, Int. Church of Cphgn.

LØRDAG d. 12. marts

- 8.45 **Morgenbøn** i Fredens Kirke
Peter Lam, Chinese Church in Copenhagen
- 9.30 **At leve med sorg: Flygtninges traumer Reaktioner på flugt og tab**
Psykolog Olu Robbin-Coker
- 10.30 Te/Kaffe
- 11.00 **Flygtningestemmer: Personlige beretninger om tro og håb** *Aleksander Hayle (Tønder/ Eritrea), Dorothy Ocanda (Valby/Uganda), Bienvenu Byamungu (Skive/DR Congo), Sara Ali Malayeri (Lohals/Iran) og Angham Sh. Alyass (Næstved/Irak)*
- 12.30 Frokost
- 13.40 **Minikoncert**
- 14.00 **Bøn og internationale konflikter Teologiske perspektiver**
Chawkat Moucarry (UK/Syrien)
- 15.00 Te/Kaffe
- 15.30 **Medvandring: Empati i mødet med verdens flygtninge**
Psykolog Olu Robbin-Coker
- 16.30 **En ny fortælling** *Chawkat Moucarry*
- 17.00 Afslutning

PRAKTISKE OPLYSNINGER

Konferencen finder sted i Fredens Kirke, Ryesgade 68, 2100 København Ø.
Mulighed for privat indkvartering.
Tolkning til/fra dansk/engelsk.
Konferenceafgift: 400 kr.

HOVEDTALERE:

Chawkat Moucarry er født i Syrien og interfaith specialist i den internationale kristne nødhjælps- og udviklingsorganisation World Vision. Han har skrevet en række internationalt anerkendte bøger om kristendom og islam.

Olu Robbin-Coker er født i Sierra Leone og autoriseret psykolog. Uddannet fra Aarhus Universitet med speciale i stress management.

Niels Nymann Eriksen er sogne- og indvandrerpræst i Apostelkirken på Vesterbro.

Efterskole inviterer flygtninge

Fællesskab nedbryder fordomme mellem unge

Foto: Lisbeth Eckhardt-Hansen

Det var skolens to årsvolontører, der fik idéen til at kontakte et lokalt asylcenter, da de i februar fik til opgave at lave et to-dages undervisningsforløb for eleverne på Nordsjællands Efterskole. For det skulle handle om integration, var de enige om.

– Vi ønskede, at vores elever skulle opleve, hvad der sker, når man er åben og imødekomme over for nogle, der er anderledes end en selv. Og så havde vi lyst til at give nogle unge asylansøgere en rigtig god oplevelse med glæde og fællesskab sammen med unge på deres egen alder. Tværkulturelle venskaber nedbryder fordomme og er bare så berigende. Jeg har selv prøvet at være fremmed i et andet land i længere tid og blive taget godt imod, fortæller Rebecca Würtz (21), der er årsvolontør på Nordsjællands Efterskole.

Da konceptet var på plads, tog volontørerne kontakt til Røde Kors. Her blev de henvist til frivilligkoordinatoren på Asylcenter Gribskov, der straks greb idéen.

– Jeg fortalte, at vi var en kristen efterskole, der gerne ville lære noget om integration, og så spillede jeg bolden åbent over til centret. De har jo en masse viden og kompetence. De var bare så positive. Sammen lavede vi et program med undervisning om formiddagen og besøg af asylansøgerne om eftermiddagen. Den første dag fortalte to centermedarbejdere om den aktuelle flygtningesituation og hvorfor unge flygter. De fortalte, at mange er drenge, der ikke vil være soldater, og at forældrene sender dem af sted, for at de kan få et bedre liv, forklarer Rebecca Würtz.

– Om eftermiddagen kom de unge så på besøg. Eleverne var rigtig gode til at tage imod dem og havde planlagt forskellige aktiviteter med fodboldturnering

i hallen og kreative aktiviteter i dagligstuen. Det viste sig, at næsten alle var drenge, så der blev spillet fodbold i flere timer! Der var kun én pige. Hun var fra Somalia og fik supermegen opmærksomhed, så hun havde en rigtig god dag. Hun var meget dygtig til engelsk og let at kommunikere med.

Den næste dag havde eleverne pyntet op i spisesalen med balloner og gjort klar til fest med musik, konkurrencer, sanglege, sodavand og chips.

– Holdene var sammensat på tværs, så man kom tæt på hinanden. Senere ville nogle af de unge gerne spille musik fra deres lande. Og så dansede alle bare, fortæller Rebecca Würtz.

For Nikolaj Hauge Thormann, lærerstuderende fra Frederiksberg og praktikant på efterskolen, var de to dage et godt eksempel på, hvor lidt der skal til for at gøre en forskel.

– Det er jo bare at invitere. At lave nogle gode rammer, hvor de unge kan mødes og have det sjovt sammen. Så kan det næsten ikke gå galt. Samtidig blev eleverne opmærksomme på, hvad en flygtning er, og hvorfor de er her. Det gjorde indtryk, da nogle af de afghanske drenge fortalte om, hvordan de var kommet til Danmark.

Også Rebecca Würtz er glad og taknemmelig for forløbet.

– Vi gav de unge en fed oplevelse, og eleverne lærte en masse af det. Mange har fået nye venner på Facebook. Det var totalt win-win og megahygge! Bagefter fortalte frivilligkoordinator, at hun aldrig havde set de unge så glade før. Asylcentret udtrykte bare kæmpestor glæde over arrangementet og har allerede spurgt, hvornår de må komme igen. BMF

“ Efterskolens engagement er et godt udtryk for medmenneskelighed i praksis. Ung til ung kontakten er helt uvurderlig.

Lisbeth Eckhardt-Hansen
Frivilligkoordinator, Center Gribskov

MUSIKALSKE KULTURMØDER

Iranere låner missionshus i Kolding

En gang om måneden inviterer en iransk musikgruppe til iransk musik, folkedans og bibelfortælling i missionshuset i Kolding. Aftenerne samler typisk 35-40 herboende iranere og danskere og arrangeres i samarbejde med Indre Mission.

De populære aftener startede i efteråret på initiativ af en kristen iransk musiker, der fik asyl sidste år og i dag bor i Kolding. Under flugten fra Iran for fem år siden blev han døbt i Grækenland. Mens han var asylansøger, dannede han en iransk musikgruppe, der brugte hjemlandets musik til at samle iranere og danskere og dele deres kristne tro, fortæller Jens Peter Hansen, formand for Indre Mission i Kolding og medarrangør af de musikalske kulturmøder.

– Da iranerne spurgte, om de måtte bruge missionshuset her i byen, sagde vi ja. For os var det en mulighed for at komme i kontakt med en anden etnisk gruppe. Hvis det skal lykkes, må det være dem, der tager initiativet til noget, der optager dem. De skal være medarrangører. Derfor har vi delt ansvaret: Vi stiller bygningen til rådighed og er med til at organisere og hjælpe med økonomien, og iranerne står for at indbyde deres bekendte og afvikle aftenen.

For de danske deltagere er de iranske aftener et møde med en meget anderledes kultur og et helt andet tonesprog.

– Disse aftener foregår på iranernes præmisser. Men målet er, at der skal være mulighed for

et kulturmøde, hvor man kan snakke sammen på tværs. Derfor inviterer vi danskere til at støtte op. Den første halve time spiller iranerne kristne sange, som de selv har komponeret og skrevet tekster til. Det er meget anderledes musik og andre instrumenter end dem, vi kender. Derefter har de bedt os om at stå for en kort bibelfortælling, der oversættes til farsi. Aftenen slutter med traditionel iransk folke-musik og dans, hvor alle kan være med, fortæller Jens Peter Hansen og opfordrer menigheder og missionsforeninger til at spørge ind til, hvad der optager de flygtninge, der allerede er kontakt til, og lade dem tage initiativer til nye måder at mødes på. BMF

Frihedens pris

Iransk ingeniør: I Danmark behøver jeg ikke at skjule min kristne tro

Sara Ali Malayeri viser vej op ad bagtrappen til den lille etværelses taglejlighed i et anneks bag den hvide hovedbygning, der engang var byens plejehjem. Lejligheden deler hun med tre andre kvinder og en baby. Et spisebord midt i rummet adskiller hendes seng fra sengene langs den modsatte væg.

– Selv om vi respekterer hinanden, kræver det meget at leve så tæt sammen. Vi taler ikke samme sprog, har ikke samme religion og spiser ikke den samme mad, siger Sara Ali Malayeri, der har boet på Center Lohals siden oktober og netop har fået at vide, at hun om kort tid bliver flyttet til Kalundborg.

– Langeland er et meget stille sted. Jeg glæder mig til at komme til en større by. De seneste måneder har lært mig noget om at møde Gud i stilheden. Det har været godt for mig, men jeg er meget social og vant til at have mange venner omkring mig. Somme tider er det, som om her kun er Gud og mig, siger hun med et smil.

Muslimsk familie

Sara Ali Malayeri har altid troet på Gud. I Iran var familien muslimer af navn, men i hjemmet var der stor frihed.

– Jeg har altid vidst, at min familie var anderledes. Også mine bedsteforældre. Som barn talte jeg meget med Gud. Han var min ven. Jeg var aldrig bange for Gud, for jeg vidste, at Gud elskede mig. Mine forældre opmuntrede mig til at tro. Min far har Gud i sit hjerte. ”Se på naturen,” sagde han tit. ”Gud er alle vegne.” Mine forældre fortalte, at Gud hjælper. Men det var kun noget, vi talte om derhjemme – aldrig når vi var ude. Når det er forbudt at tale om noget, gemmer man det i sit hjerte.

– Mine forældre sagde altid, at min bror og jeg selv måtte bestemme over vores liv. Men vi skulle tage en uddannelse. Jeg var glad for matematik og valgte at læse til softwareingeniør, fortæller Sara Ali Malayeri, der som andre unge drømte om karriere og et godt job. Og fremtiden tegnede lys og lovende.

Angivet af ven

Men få måneder efter den afsluttende eksamen blev der vendt op og ned på alt, da en tidligere ven angav hende til sikkerhedspolitiet på grund af hendes interesse for den kristne tro.

– Jeg havde længe i hemmelighed læst om kristendommen, men jeg havde aldrig mødt en kristen. Mens jeg læste, fik jeg kontakt med en kristen pige, der ligesom jeg var født i en familie, der var muslimer af navn. Hun var nogle år ældre end jeg og mere erfaren. Hun havde også de kristnes hellige bog. Når vi mødtes, bad hun for mig. Hun var den første, der rigtig forstod mig og alle de tanker, jeg havde om Gud og den kristne tro. Da jeg fortalte min tidligere ven om min tro, blev han meget vred.

Den dag, sikkerhedspolitiet kom til familiens hus, var Sara på arbejde. Kun hendes far var hjemme.

– De tog min bærbare computer og alle mine ting.

Februartågen ligger tæt over den lille havneby Lohals på Nordlangeland. Gaderne, der i sommermånederne er fulde af turister og lystsejlere, ligger mennesketomme hen. På byens asylcenter få hundrede meter fra havnen venter de sidste asylansøgere på at få at vide, hvor de skal sendes hen, når asylcentret lukker om få uger. Sara Ali Malayeri håber at få lov at flytte til en by, hvor hun har mulighed for at gå i kirke. For den 25-årige softwareingeniør, der kom til Danmark i 2015, er blandt de flere hundrede iranske asylansøgere, der er blevet døbt i Danmark inden for de seneste år.

Vi vidste alle, at det var alvor, fortæller Sara, der aldrig vendte tilbage til hjemmet. Den første nat sov hun hos en veninde. De følgende uger boede hun hos venner af familien i en anden by.

– Min far arrangerede det hele. Min bror skulle rejse sammen med mig, så jeg ikke var alene. Jeg var meget bange, men jeg vidste, at jeg kunne stole hundrede procent på min bror.

Rejste i to uger

Hun fortæller om rejsen gennem Tyrkiet til Grækenland og videre op gennem Europa. En rejse, der tog søskendeparret to uger og sluttede i Danmark.

– Vi vidste ikke, hvor vi ville ende. Blot at vi ikke kunne vende tilbage. Min far havde betalt for, at vi kunne komme en bedre vej til Tyrkiet end over bjergene. Den første dag og nat gik vi til fods. Bare gik og gik. Det var meget farligt for unge piger. Derfor var jeg var klædt, så jeg lignede en dreng. Senere rejste vi med bus, tog og skib. I Grækenland hørte vi, at grænsen til Makedonien var blevet lukket for iranere 10 dage tidligere. Det lykkedes os at skaffe falske papirer, så vi kom over grænsen og videre op gennem Serbien, Slovenien, Østrig og Tyskland. Vi skulle bare så langt væk som muligt. Vi sov næsten ikke og spiste kun nogle få gange. Da vi stod af toget i Danmark, spurgte vi efter en politistation, hvor vi kunne søge asyl, fortæller Sara, der stadig husker den første nat og den overvældende følelse af endelig at være i sikkerhed.

– Politiet kørte os til et sted, hvor vi fik mad og et værelse med tæpper. Det måtte betyde, at Danmark ikke var ligeglade med os. Jeg var totalt udmattet og havde ikke nogen tanker tilbage. Mit hoved var helt tomt. Jeg bare græd og græd. Men for første gang i lang tid var jeg ikke længere bange.

Opsøgte kirken

De næste måneder boede Sara på et modtagecenter på Sjælland. Her opsøgte hun som noget af det første en kirke.

– Nu var jeg i Europa, hvor jeg havde frihed til at være kristen. Der var otte kilometer til den nærmeste kirke. Jeg gik hele vejen. I kirken fortalte jeg, at jeg var kristen i mit hjerte, men jeg ville gerne være officielt kristen. Kirken havde kun gudstjenester på dansk, men præsten ville se, hvad hun kunne gøre. Jeg fik også kontakt med Jehovas Vidner. Jeg tog med dem

et par gange, men det, de sagde, lød ikke rigtigt, så jeg sagde nej tak. Efterhånden var vi flere på centret, der gerne ville have undervisning i kristendom. I kirken tilbød præsten at undervise os. De første gange oversatte jeg fra engelsk til farsi, inden præsten fandt en tolk, der kunne oversætte fra dansk, fortæller Sara, der gik til undervisning i kirken i tre måneder, inden hun blev overflyttet til et andet center.

– Det nye center lå inde i en by. En iraner inviterede mig med hen i en kirke, hvor præsten tilbød at undervise os to gange om ugen. Vi var

mange iranere, der ønskede at lære mere om troen. Jeg hjalp med at oversætte. Efter nogle måneder var vi 16, der blev døbt. Dåben gav mig et nyt håb. Nu var det helt officielt, at jeg var kristen. Min tro var ikke længere noget hemmeligt. Jeg havde lov til at læse i Bibelen, bede og gå i kirke.

Da asylcentret lukkede i efteråret, blev Sara flyttet til Langeland. Det betød, at hun endnu en gang måtte sige farvel til et fællesskab i en kirke, hvor hun var begyndt at få danske venner.

– Lohals er en lille by, hvor der ikke er gudstjenester hver søndag. I kirken har jeg kun set ældre mennesker. Måske er de bange for at tale med mig, fordi de kan se, at jeg ikke er dansker. Jeg har tilbudt at hjælpe i kirken. Jeg kan både engelsk og IT. Jeg har bare brug

Iranere i Danmark

Alle af iransk herkomst: 19.985
Heraf iranske statsborgere: 8.067
Iranske asylansøgere:
2015: 2.787 • 2016: 299
Kilde: Danmarks Statistik jan. 2017

“Dåben gav mig nyt håb. Nu var det helt officielt, at jeg var kristen.

Sara Ali Malayeri, asylansøger

Foto: BMF

for at lave noget. Det er ikke nok for mig kun at sove og spise, understreger Sara, der håber at få mulighed for senere at arbejde frivilligt i en anden kirke.

Frihedens pris

Sara Ali Malayeri ved, at frihed har en pris. Og at prisen kan være høj.

– Jeg savner min familie og mine venner. Jeg holder meget af mit land. Iran er et meget gammelt og smukt land. Jeg ved ikke, om jeg får asyl i Danmark. Men jeg kan ikke rejse tilbage. Når man har været muslim og er blevet kristen, er det meget farligt i mit land.

– Hver dag beder jeg for mine forældre. De har kun to børn, og vi er begge to her. Jeg beder også for min bror og mig selv. Hvis vi får opholdstilladelse, vil vi meget gerne gøre noget godt for kirken og det danske samfund. Selvfølgelig er jeg bange, men Gud er i mit hjerte. Gud kender fremtiden.

BMF

Tværkulturel cykelstafet

Sponsorér Tværkulturelt Centers formand Adnan Dahan eller en anden cyklist og støt Tværkulturelt Center.

Søndage i april og maj kører entusiastiske cyklister fra Irak, Syrien, Iran, Afghanistan, Eritrea og DK sponsorløb i København, Aarhus og Nykøbing F.

Læs mere på www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231

Kirker i Europa oplever i disse år, at stadig flere flygtninge fra Iran og Afghanistan vælger at konvertere til kristendommen. Der findes ingen præcise tal, men religionsforskere anslår, at der alene blandt iranere er tale om flere tusind nykristne. En af dem er 33-årige Ahmad Hozhabr, der blev døbt i Grækenland under flugten i 2014. I dag venter den iranske guldsmed på svar på sin ansøgning om asyl i Danmark. På et cafeteria i hovedgaden i en dansk provinsby fortæller han sin historie.

Foto: BMF

Guldsmeden fra Shiraz

Ahmad mødte Jesus i en drøm

Iranerne flygter ikke længere fra krig, som de gjorde i stort tal i 1980'erne under krigen mellem Iran og Irak. Når Danmark alligevel modtog næsten 2.800 asylansøgere fra Iran i 2015 og yderligere 300 sidste år, er der andre grunde, forklarer Ahmad Hozhabr, der venter på aftalt tid og sted iført mørkeblå vindjakke og uldent halstørklæde. Ifølge den 33-årige iraner handler det i dag om forfølgelse af enkeltpersoner og om mangel på frihed generelt i det strengt religiøse samfund, herunder manglende religionsfrihed, der betyder, at frafald fra islam kan straffes med døden.

Derfor ved Ahmad Hozhabr med bestemthed, at han som nykristen konvertit ikke kan vende tilbage til hjemlandet. Da han for tre år siden forlod job, familie og venner, havde han i flere år i hemmelighed deltaget i kristne møder i private hjem. Under flugten blev han døbt i Grækenland, og i Danmark har han taget aktivt del i gudstjenestelivet i flere byer.

Den iranske guldsmed var på flugt i et år, inden han for snart to år siden kom til Danmark. Men først for nylig fik han vished for, at hans ansøgning

om asyl vil blive behandlet i Danmark, og at han ikke bliver sendt tilbage til Ungarn, hvor han har fingeraftryk. Lettelsen i Ahmads stemme er mærkbar. I Danmark har han en bror og en søster. Og minderne fra det ufrivillige transitophold i Ungarn er ikke gode.

Drømte om Jesus

Han fortæller om en spirende interesse for kristendommen, der begyndte for fem år siden. Som guldsmed havde Ahmad Hozhabr sin egen forretning i fødebyen Shiraz. Blandt kunderne var en familie, som han efterhånden fik et venskabeligt forhold til. Da han på et tidspunkt blev alvorligt syg med lammelse i begge ben, kom familien og besøgte ham på hospitalet, hvor han var indlagt i længere tid.

– Mine venner sagde, at de ville bede for mig, og at de håbede, at Gud ville hjælpe mig. Deres interesse og omsorg gjorde indtryk. Dengang vidste jeg ikke, at de var kristne. Nogle dage senere drømte jeg, at jeg sad på gaden, og at folk kom forbi og gav mig penge. En mand kom og satte sig ved siden af mig. Jeg kunne ikke se hans ansigt. "Hvem er du?" spurgte jeg. Han lagde sin hånd på mig og rørte ved mine ben. Og pludselig kunne jeg gå. Da jeg vågnede, lå jeg stadig i min hospitalsseng, men de næste uger genvandt jeg langsomt førligheden. Lægerne kunne ikke forklare, hvad der var sket. Da jeg fortalte min mor om min drøm, sagde hun: "Gud hjalp dig. Gud elsker dig." Min mor er muslim, men hun forstod, fortæller Ahmad.

Da han senere fortalte sine kristne venner om drømmen og den uforklarlige helbredelse, forklarede de, at det var Jesus, der havde mødt ham i drømmen, og at Gud havde en plan med hans liv.

– Selv om jeg ikke forstod alt, følte det godt og rigtigt, når de fortalte om Jesus. Vi begyndte at læse i Bibelen sammen. Når vi læste om Guds ubetingede kærlighed og tilgivelse, talte det stærkt til mig. Det var meget anderledes end i islam. Jeg begyndte at tro på Gud på en ny måde. I halvandet år mødtes vi hver anden uge i en lille husgruppe og læste i Bibelen, bad og talte sammen. Det var ikke muligt at gå i kirke. I Iran er det strengt forbudt, hvis man kommer fra en muslimsk familie, forklarer Ahmad.

Flugten

Moderne fortsatte frem til sommeren 2014, hvor Ahmad kom i de iranske myndigheders søgelys.

– Der skete nogle voldsomme ting. Jeg skulle bare ud og flygtede over grænsen til Tyrkiet og videre til Grækenland. Det kunne meget let være gået galt. Men Gud hjalp mig.

I Grækenland fik han kontakt med en iransk menighed i Athen, hvor han opholdt sig illegalt, mens han ventede på at komme videre.

– På en café mødte jeg tilfældigt en iraner, der fortalte, at han arbejdede i en kirke. Jeg havde et stort ønske om at blive døbt og

sagde, at jeg meget gerne ville i kirke. Jeg begyndte at komme i kirken, hvor vi var mange iranere. I kirken underviste de os på persisk hver uge, og efter nogle måneder blev jeg døbt, fortæller Ahmad, der kort efter blev arresteret og tilbragte de næste seks måneder i fængsel.

– Jeg havde ingen papirer. Derfor satte politiet mig i fængsel. Et fængsel er et meget dårligt sted. Vi var en masse mennesker stuvet sammen. Ingen vidste, hvad der ville ske. Hvis jeg ikke havde haft Jesus i mit hjerte, ved jeg ikke, hvordan jeg havde klaret det, siger Ahmad.

Efter løsladelsen fik han kontakt med en menneskesmugler, der hjalp ham op gennem Europa.

– Min familie sendte penge. Vi var flere, der gik hele vejen gennem Makedonien og Serbien til Ungarn. Det tog en måned. I Ungarn tog de vores fingeraftryk, selv om vi protesterede. Der skete mange dårlige ting, men til sidst lykkedes det at komme videre, fortæller Ahmad, der søgte asyl i Danmark i juni 2015.

Gik til kirke

I Danmark var det vigtigt for Ahmad at finde andre kristne, som han kunne tale med om sin tro.

– På asylcentret var vi mange iranere, der gerne ville lære mere om Gud og Jesus. Kirken tog rigtig godt imod os og gav os undervisning en gang om ugen. Vi havde et varmt fællesskab, fortæller han.

Da Ahmad efter nogle måneder blev overflyttet til et andet center, ville han gerne fortsætte med at gå i kirke.

– Centret lå ude på landet. Vi var to kristne, der gik de tre kilometer ind til en lille by, hvor der var en kirke. Der var kun fem-seks ældre mennesker i kirken, men præsten smilede til os og sagde velkommen. Alt var på dansk, så vi forstod kun lidt. Senere fik vi kontakt med en kirke i en større by, hvor de inviterede os til gudstjeneste hver anden uge. Her var der flere mennesker som os og som regel nogen, der kunne oversætte.

I Guds hånd

Ahmad drømmer om en dag at kunne arbejde i sit gamle fag som guldsmed. Han drømmer om at få en familie og et normalt liv. I Danmark eller et andet land.

– Som flygtning har man ikke længere et land. Der er ikke noget sted, hvor man har ret til at være. Jeg savner meget det liv, jeg havde engang. Som guldsmed lavede jeg smukke ting. I Danmark er der ingen, der ved, hvem jeg er. Det er, som om jeg ikke længere har værdi som menneske. Jeg har ikke forladt mit land, fordi jeg manglede penge eller arbejde. Jeg havde et godt liv i Iran og forældre, søskende og en stor familie, som jeg elsker. Jeg flygtede, fordi jeg var nødt til det. Jeg håber, at danskerne vil forstå.

Midt i den usikre ventetid er det den kristne tro, der hjælper Ahmad til at bevare håbet.

– Hver dag taler jeg med Gud. De mange dårlige ting, jeg har oplevet, har gjort min tro stærkere. Jeg tror på, at Gud vil hjælpe mig. Jeg skal bare vente. Min hånd er i hans hånd. Det oplevede jeg meget stærkt i min drøm for fem år siden. Sådan er det stadig. Sådan er min Gud.

BMF

“ Jeg har ikke forladt min land, fordi jeg manglede penge eller arbejde. Jeg håber, at danskerne vil forstå.

Ahmad Hozhabr, asylansøger

Nyt om navne

Maria Sandborg-Olsen (28) er ansat som projektkoordinator for den diakonale del af Folkekirkens Asylsamarbejde frem til udgangen af året. Hun er uddannet bacheloret i teologi og kandidat i diakoni og skal blandt andet arbejde med etablering af lokale mødesteder og sprogcaféer.

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
- ønsker at blive bedre til dansk?
- vil lære mere om det danske samfund?
- vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?

Tolkning til farsi

Luthersk Missions Højskole
Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

InspirationsDage for migrantpræster

Mød præster og ledere fra Danmarks migrantmenigheder

Hovedforedrag ved revd. John Proctor, Cambridge

InspirationsDage for migrantpræster holdes den 25.-27. maj i Middelfart og er åbne for alle interesserede. Flere oplysninger: Kontakt Tværkulturelt Center

Da eritreanerne kom til Danmark

Eritreansk menighedsleder: Tak til Gud og tak til Danmark

Eritreanere er med rette stolte af deres kirke og kristendom. For den kristne del af befolkningen i det gamle kulturland, der opnåede selvstændighed fra Etiopien i 1991, er kirkens tro og traditioner vævet ind i hverdagen. Den ortodokse kirkes ældgamle sange, bønner og liturgier synges ind fra barnsben. Gud er levende og nærværende i alle hverdagens gøremål.

Derfor er det ikke overraskende, at eritreanske menigheder i disse år springer op i flere danske byer i takt med, at de eritreanske flygtninge, der de sidste par år er søgt mod Danmark, får asyl. I 2014 søgte 2.285 eritreanere asyl, og i 2015 kom yderligere 1.740.

En af dem, der følger udviklingen på nærmeste hånd, er Yohannes Teclu fra Gentofte, der er næstformand i den eritreansk-ortodokse menighed i København og til daglig arbejder som portør på Sct. Lukasstiftelsen i Hellerup. Sideløbende har den 40-årige eritreaner sit eget tolkefirma og arbejder som mentor i kommunens integrationsafdeling. Yohannes Teclu var blandt de første eritreanske flygtninge, der fik asyl i Danmark.

– Da jeg kom, var det helt anderledes end i dag. Der var næsten ingen eritreanere. Jeg flygtede fra tidsubegrænset militærtjeneste i mit land, da jeg havde været i militæret i tre år. Efter fire år i Sudan, hvor jeg arbejdede som selvstændig tømrer og møbelsnedker, havde jeg sparet så mange penge sammen, at jeg kunne betale for at flygte videre til Europa. I Sudan var der ingen sikkerhed for eritreanere, selv om vi var anerkendt som flygtninge af FN. Jeg har en stor familie i London og tænkte, at jeg lettere ville kunne integrere mig og få et job et sted, hvor jeg talte sproget og havde et netværk. Men i Kastrup Lufthavn fik jeg ikke lov at rejse videre. Den første nat tilbragte jeg i fængsel. Derefter fik jeg lov at søge asyl, og 11 måneder senere blev jeg anerkendt som flygtning, fortæller Yohannes Teclu, der for nogle år siden blev dansk statsborger og netop er startet på en uddannelse som kørelærer.

Guds timing

I dag er han glad for, at han endte i Danmark.

– Her har jeg fået alt, hvad jeg kunne ønske mig. Selvfølgelig vil der altid være et savn. Jeg savner min familie og alt det, jeg kommer fra – kulturen, traditionerne og de mange helligdage i kirken. Men i Danmark har jeg et godt job og gode venner. Siden jeg fik asyl, har jeg kun været arbejdsløs en måned. Jeg er vokset op med, at man skal klare sig selv. En ung mand sidder ikke hjemme som en pensionist. Efter to uger havde jeg fundet mit første job som rengøringsassistent i København og kunne sige farvel til den kommune, hvor jeg var blevet placeret i en lille landsby med kun 10 huse, fortæller Yohannes Teclu med et grin og tilføjer, at siden har han ofte haft to eller tre jobs på samme tid.

I dag er han ikke i tvivl om, at det var Guds timing, at han kom til Danmark så tidligt, at han var klar til at støtte sine landsmænd, da strømmen af unge eritreanere på flugt for alvor tog til i 2014.

– I august 2013 blev jeg kontaktet af nogle af de første, der kom. Hvordan åbner man en kirke i Danmark, spurgte de. Jeg var veletableret her, talte sproget og kendte systemet. Selvfølgelig måtte jeg hjælpe dem. Vi mødtes hjemme i min stue, husker han, og fortæller om de efterfølgende møder, der resulterede i, at den første eritreansk-ortodokse menighed i Danmark blev grundlagt i november samme år i hans lejlighed.

– Vi var omkring 10 personer – heriblandt en diakon, der kunne lede os. Vi etablerede os med menighedsråd og kirkekor, og så gik vi i gang. De første år lånte vi Tingbjerg Kirke søndag eftermiddag klokken

Da Yohannes Teclu kom til Danmark som flygtning fra Eritrea i 2004, var der ikke mange, der havde hørt om det lille land på Afrikas Horn. Dengang var der kun omkring 200 eritreanere i Danmark. I dag er tallet vokset til knap 5.000. Næsten alle eritreanere får i dag asyl på grund af livslang nationaltjeneste og massive krænkelse af menneskerettighederne i hjemlandet. Den eritreansk-ortodokse kirke er blandt verdens ældste og kan føre sin historie tilbage til det første århundrede. Det var i Yohannes Teclus lejlighed, at den første eritreansk-ortodokse menighed i Danmark blev stiftet i 2013.

14. Det var vældig pænt af dem. Vi siger mange tak. I begyndelsen var vi omkring 50 til gudstjenester og bibelundervisning. Men efterhånden som flere og flere kom til, kunne vi ikke længere være i kirken. Særligt i højtidene havde vi problemer. I dag er det stadig rigtig svært for os at finde et sted, hvor vi kan fejre jul og påske, for så kan vi være op til 800. Vesterbro Sogn har hjulpet os meget, så vi siden 2015 har fået lov at holde gudstjenester i Mariakirken i Istedgade. Sct. Lukasstiftelsen har også givet os lov til at låne deres kirke i Hellerup nogle lørdage og givet os et rum, hvor vi kan opbevare vores ting. Vi er meget taknemmelige. Men vi drømmer jo om en dag at kunne købe vores egen kirke.

En god start

Selv voksede Yohannes Teclu op i en ortodoks familie i en mindre by 50 kilometer syd for hovedstaden Asmara, hvor faren havde et moderne landbrug og dyrkede tomater, kartofler og grøntsager. Kirken lå blot 50 meter fra barndomshjemmet.

– Vi var syv børn. Vores forældre gav os en masse kærlighed og lærte os at gå i kirke og bede. De arbejdede hårdt for at vi skulle have et godt liv. Min far var meget troende og inviterede ofte præster og munke fra kirken til at spise i vores hjem. I kirken lærte vi at give kærlighed til andre, fortæller Yohannes Teclu, der altid har forbundet den kristne tro med glæde, håb og fred.

Han håber, at han med sin viden og erfaring kan være med til at give de ortodokse eritreanske menigheder i Danmark en god start. For af personlig erfaring ved han, at man let holder op med at gå i kirke, når man kommer til et nyt land og er langt væk fra den kirke, man kender. Det ønsker han ikke skal ske for eritreanerne i Danmark.

– Når man får asyl og begynder at blive integreret, er det let at blive ligesom de fleste danskere, der ikke kommer i kirken. De første år arbejdede jeg rigtig meget og havde næsten aldrig fri. Men på et tidspunkt spurgte en kollega, om jeg var kristen og gik i kirke. Det ramte mig. Jeg begyndte at gå i kirke igen. Det var en dansk kirke,

men det vigtigste er, at vi alle er kristne og tror på Bibelen. Vi holder bare gudstjeneste på forskellige måder og tolker nogle ting i Bibelen forskelligt. Men selvfølgelig savnede jeg min egen kirketradition. Derfor har det været en stor glæde for mig at være med til at starte vores egen menighed. Når jeg ser, hvor meget kirken betyder for folk, og hvor meget de giver af deres tid og økonomi, giver det mig ny energi, siger Yohannes Teclu, der gerne hjælper de

nyankomne med gode råd om dansk kultur.

– I Danmark er det for eksempel vigtigt, at man overholder tiden. Man må ikke komme for sent. Men også på andre områder er kulturen meget anderledes. I Danmark er det mig først. Det er en del af dansk kultur. Eritreanere har lært at sætte andre først. Det er slet ikke eritreansk kultur i en jobsamtale at skulle fortælle, at man er god og dygtig! I vores kultur er det noget, andre må vurdere, forklarer Yohannes Teclu, der bruger det meste af den sparsomme fritid på den eritreanske menighed. Til sommer planlægger han bryllup med sin eritreanske kæreste, der også er aktiv i menigheden.

Tak til Gud

I dag har menigheden i København omkring 600 medlemmer og fejrer gudstjeneste hver anden søndag med minimum to præster og to diakoner. De øvrige søndage er der bibelundervisning i kirken. Yohannes Teclu skønner, at gennemsnitlig 200 eritreanere deltager i gudstjenesterne. Mange kommer ind fra andre byer. Også danskere er meget velkomne, understreger han.

– Eritreanere har brug for at sige tak til Gud, fordi de er i live. Alle, der kommer i dag, har mistet familiemedlemmer og oplevet forfærdelige ting. Det, de har set, er meget, meget slemt. Vi, der kom tidligere, har ikke oplevet det samme. Nu kan vi hjælpe de nye. Vi ved alle, at hvis Gud ikke havde hjulpet os, var vi ikke her. Derfor er det vigtigt for os at sige tak til Gud og tak til Danmark.

BMF

FAKTA

Der holdes regelmæssigt eritreansk-ortodokse gudstjenester i København, Aarhus, Aalborg, Tønder og Rønne. Desuden er der bibelundervisning og lejlighedsvis gudstjenester i andre byer. Blandt de eritreanske flygtninge i Danmark er der p/t ni ortodokse præster og ca. 30 diakoner.

“ Alle eritreanere, der kommer i dag, har oplevet forfærdelige ting. Det, de har set, er meget, meget slemt. ”

Yohannes Teclu

14 år i ingenmandsland

Afrikansk asylansøger: Da jeg kom til Danmark, var jeg en ung mand

Salomon Nagui Manino kommer fra den tidligere franske koloni Guinea-Conakry i Vestafrika. I 2003 søgte han asyl i Danmark men fik afslag. Siden 2008 har han boet på Center Avnstrup ved Roskilde. For få måneder siden besluttede den 37-årige møbelsnedker at samarbejde om frivillig hjemrejse. Salomon Nagui Manino tilhører det kristne mindretal i det overvejende muslimske land. Her fortæller han sin personlige historie om 14 år i det danske asylsystem – om et håb, der brast, og en tro, der bærer.

Det var en aprildag i 2003. Jeg sad øverst oppe i en double-decker bus, der var på vej fra Frankrig til Sverige. Jeg havde hørt, at Sverige var et fredeligt land. Der ville jeg søge asyl. Men da vi nåede den danske grænse, blev bussen stoppet. Vi var flere, der ikke havde identitetspapirer. "I kan ikke rejse videre. Vi ved jo ikke, hvem I er," sagde politiet og kørte os op til Sandholmlejren nord for København. Derfor blev det i Danmark, at jeg søgte asyl.

Dengang var jeg 24 år. Jeg var en ung mand med livet foran mig. Jeg kom, fordi jeg drømte om en fremtid et sted, hvor der var fred, og hvor man ikke blev tvunget til at kæmpe i andres krige. Jeg tænkte, at hvis jeg arbejdede hårdt, kunne jeg glemme fortiden og opbygge et nyt liv. Det havde andre gjort. Det kunne jeg også gøre. Men sådan gik det ikke.

Jeg kom for at få hjælp. Men Danmark kunne ikke hjælpe mig. Jeg fik afslag og blev sendt til et udrejsecenter, hvor jeg har boet de sidste ni år. Jeg turde ikke skrive under på, at jeg ville rejse frivilligt, og når jeg hverken havde pas eller identitetspapirer, kunne jeg ikke udsendes.

I dag er mit liv gået i stå. Jeg er 37 år og har tilbragt 14 år i ingenmandsland. I mange år kæmpede jeg imod, fordi jeg var bange. Men nu kæmper jeg ikke mere. I oktober fortalte jeg politiet, at jeg vil samarbejde om at rejse tilbage frivilligt. Jeg kan ikke mere. Nu er de danske myndigheder i gang med at skaffe et pas til mig. Hvis det lykkes, rejser jeg måske snart.

Nogle af dem, der kom til Danmark samtidig med mig, er i dag danske statsborgere. Men jeg er ikke vred på Danmark. Vrede og bitterhed vil kun føre mig den forkerte vej i livet. Jeg ved ikke, hvad jeg vil gøre, når jeg kommer tilbage til mit land. Men jeg ved, at Gud fortsat har en plan med mit liv.

I mit land ville jeg gerne have læst videre, men der var ikke penge. Derfor blev jeg møbelsnedker. Har jeg spildt mit liv? Måske er svaret ikke entydigt. Danmark har givet mig kurser og praktikforløb. Jeg har kunnet hjælpe og opmuntre andre og fortælle dem, at min Gud er større end mine problemer. På centret arbejder jeg frivilligt i cafeteriet. Mange dage sidder jeg på biblioteket og læser. Jeg taler syv sprog og er stadig nysgerrig efter at lære mere om livet. Måske er der et større billede.

Siden jeg forlod mit land, er begge mine forældre døde. Min far døde af tuberkulose kort efter, at jeg var rejst. Min mor døde, mens jeg var i Danmark. Hun blev 57 år. Jeg har en søster tilbage. Hun er gift og har familie.

Jeg er taknemmelig for, at jeg voksede op i en kristen familie. Vi gik i kirke hver søndag, og min farmor var stærkt troende. Det var hende, der lærte os at bede. Da jeg blev ældre, sang jeg i kirkekor. Jeg har altid været glad for at synge.

Somme tider spørger jeg mig selv, hvad jeg kunne have gjort anderledes. Jeg flygtede ikke for sjov. Der var borgerkrig i nabolandet. Unge drenge blev indkaldt til at kæmpe i grænseområdet. Jeg var ikke trænet som soldat og vidste ikke, hvordan man bruger et gevær. Men man kunne ikke sige nej. Dem, der havde magten, kunne gøre det af med folk når som helst.

Jeg endte i Gabon, hvor jeg arbejdede i et møbelfirma i to år. Men da alle udlændinge på et tidspunkt skulle have ID-kort, blev jeg bange og besluttede at flygte langt væk. Vi var nogle, der rejste sammen gennem ørkenen til Algeriet. Hvis man ikke betalte penge undervejs, kunne man blive efterladt i ørkenen. Fra Algeriet kom jeg videre med skib til Marseilles i Frankrig. Det var den slags skibe, hvor man betaler penge. Man har ikke billetter. Men det var ikke som dem, der rejser over Middelhavet i dag. På vores skib var der plads nok til, at alle kunne sidde ned.

Når jeg kommer til et nyt sted, søger jeg hen i kirken for at finde venner. Da jeg blev flyttet til Avnstrup, gik jeg til gudstjeneste i Roskilde Domkirke, selv om jeg ikke forstod ret meget. Efter gudstjenesten fik jeg et telefonnummer på en præst, som jeg stadig har kontakt med. Præsten hjalp mig med at finde en fransksproget menighed i København. Det var en afrikansk menighed, hvor vi synger uden salmebog, og man må gerne bevæge sig og danse. Sådan var det også i den kirke, hvor jeg voksede op. Det føles meget hjemligt. Men jeg kommer også i domkirken til internationale gudstjenester. Der sidder man stille og lytter. Det er deres kultur. Somme tider bliver jeg bedt om at læse en tekst eller bede udgangsbøn. Det gør jeg meget gerne.

“ I kirken får jeg fred og genfinder glæden. Jeg er ikke vred på Danmark. Vrede og bitterhed vil kun føre mig den forkerte vej i livet.

Salomon Nagui Manino
Asylansøger fra Guinea

Foto: BMF

I kirken får jeg fred og genfinder glæden. Når jeg ikke længere kan holde sammen på det hele, kan jeg bede. At høre Guds ord hjælper mig med at bevare min værdighed som menneske og tro på, at min skaber har omsorg for mig. Jeg har aldrig tvivlet på, at Gud elsker mig. Selv om jeg ikke kender fremtiden, ved jeg, at han har sine øjne på mig. Det er jeg hundrede procent overbevist om. Derfor har jeg stadig håb.

Det, der sker, må ske. Ikke min vilje, Gud, men din. Men Herre, giv mig styrke.

Fortalt til BMF

Når flygtninge bliver mennesker

AKTUELT
PERSPEKTIV

Glimt fra europæisk Roundtable i Budapest

Flygtningekrisen er på ingen måde ved at være ovre. Selv om der sidste år kom væsentlig færre flygtninge til Danmark end i 2015, hvor 21.000 søgte asyl hos os, vokser antallet af mennesker i verden, der flygter på grund af krig, overgreb og elendighed.

Det blev meget klart for deltagerne i en europæisk konsultation for kirkeledere, ansatte og frivillige i de europæiske kirkers flygtningearbejde i februar i den ungarske hovedstad Budapest. Johane Ettrup Larsen, tværkulturel medarbejder i Indre Mission i Aarhus, var en af fem danske deltagere, der fik udvidet deres forståelse for den aktuelle flygtningekrise.

– Vi fik et indblik i, hvordan et lands historie påvirker den måde, man tager imod flygtninge på i dag. Det betyder meget, om man selv har oplevet at måtte flygte, eller om man har taget imod flygtninge fra et naboland. For eksempel hørte vi, hvordan befolkningen i Kroatien spontant gik ud med mad og vand til de flygtninge, der

kom, fordi mange selv havde prøvet at flygte under Balkankrigene. I et land som Ungarn er der derimod større skepsis, fordi man gentagne gange har oplevet at være besat af andre lande. Selv hos de unge ligger frygten for at blive underlagt andre stadig som en del af deres selvforståelse, fortæller Johane Ettrup Larsen.

Hun oplever, at flygtninge herhjemme let bliver en massebetegnelse for nogle, der er langt væk.

– Så længe flygtningene ikke er lige uden for vores dør eller fællesskab, har flygtningekrisen ikke noget med os at gøre. Først når der står 10 iranere uden for kirken, bliver vi nødt til at gøre noget. Så kommer der pludselig ansigt på. Flygtninge bliver mennesker.

De 150 deltagere på konferencen kom fra 25 lande og repræsenterede et bredt spektrum af erfaringer fra de europæiske kirkers mangeårige arbejde for flygtninge.

– De mere erfarne mindede os andre om, at da de startede, havde de ingen anelse om, hvad de gik ind til. De så et behov, og så gik de i gang. Nogle fortalte om, hvordan det er at være tæt på flygtninge, der lige er kommet over Middelhavet. De ser en helt anden vir-

kelighed, end jeg gør i Aarhus. I Danmark bor flygtninge i huse med vægge, varme og elektricitet. Det er bestemt ingen selvfølge alle steder.

– Det var nogle meget barske tal og historier, der kom frem fra mange lande. På den ene side har jeg fået et mere realistisk billede af, hvor forfærdelig og uoverskuelig flygtningekrisen er. Men samtidig har jeg også fået mere mod. På konferencen var der meget fokus på Guds storhed. Det prægede ikke mindst lovsangen. Når jeg flytter fokus væk fra mig selv og over på Gud, bliver jeg ikke så modløs. Fremtiden tilhører Gud. Det handler også om at spørge, hvem det er, Gud har sat foran os lige nu. Så er det den person, vi må se og begynde at gå små skridt sammen med, siger Johane Ettrup Larsen og citerer den hollandske præst Henri Nouwen:

– En optimist taler om konkrete forandringer i fremtiden. Det menneske, der har håb, lever i nuet i viden om og tillid til, at alle ting her i livet er i gode hænder. BMF

Konsultationen var arrangeret af det internationale netværk Refugee Highway Partnerskab, der er tilknyttet Evangelisk Alliance.

Kend din nye nabo

Sønderjysk landsogn byder østarbejdere velkommen

Da Olga Theona Nenerica kom til Danmark for fire år siden fra Rumænien for at arbejde som landbrugsmedhjælper på en gård i Sønderjylland, havde hun aldrig set en ko på nært hold. Den 25-årige rumæner fra storbyen lasi er oprindelig uddannet tekstildesigner og kom for at tjene penge, så hun kunne læse ved universitetet i hjemlandet. Men sådan gik det ikke. I dag er hun faldet så godt til i Danmark, at hun har stiftet familie og regner med at blive boende her. Hun er en af de rumænske østarbejdere, der glæder sig over menighedsrådets initiativ i det sønderjyske landsogn Egvad.

– Det er virkelig godt at mødes og lære hinanden at kende med vores forskellige kulturer og traditioner. Når man hele tiden er på arbejde, er der ikke mange, man kan snakke med i det daglige. Måske har man spørgsmål, man gerne vil have svar på. Her møder vi danskere, vi kan spørge. Og de kan spørge os, hvordan det er i vores land, så vi kan give et mere nuanceret billede, siger hun.

Peter Kaczmarek er medlem af menighedsrådet i Egvad og selv efterkommer af polske indvandrere med katolsk baggrund.

– Mine bedsteforældre kom i sin tid hertil fra Polen som landarbejdere. Det var bestemt ikke sjovt dengang. De blev ikke taget imod med åbne arme. Jeg tænkte, at det måtte vi kunne gøre bedre i dag, siger han om baggrunden for, at han har engageret sig i det nystartede projekt, som han håber kan være med til at nedbryde fordomme og skabe større tryghed i lokalsamfundet.

– Det er typisk på gårdene, at rumænerne arbejder.

Jeg er selv landmand, og derfor kender jeg lidt til de forhold, de arbejder under. Det er meget sympatiske mennesker, men mange sidder isoleret på deres værelse eller lejlighed og er ikke med i vores foreningsliv. Det er op til os, der har overskuddet, at tage initiativ til at mødes, understreger han.

Besøgte gårdene

For sognepræst Inge With var det oplagt at gøre noget for, at sognets gamle og nye beboere kunne møde hinanden.

– Hos os handler det ikke om flygtninge. Dem har vi vist ingen af. Til gengæld har vi østarbejdere fra Polen, Rumænien og Ukraine, hollandske gårdejere, en thailænder, en finne og flere andre nationaliteter. Vi ønskede at fortælle de nye borgere, at de er velkomne i vores foreningsliv og kirke, og at vi gerne vil lære dem at kende, siger Inge With.

Derfor tog sognepræsten sammen med menighedsrådet i efteråret initiativ til projektet ”Kend din nabo – også din udenlandske nabo”, der har fået støtte fra Den

folkekirkelige Udviklingsfond. Inden den første aften blev der inviteret på dansk og engelsk i sognebladet, og arrangørerne tog på besøg på gårde i sognet, der havde ansat rumænere eller andre østarbejdere. Foreløbig er det blevet til tre velbesøgte aftener med spisning i forsamlingshuset, hvor deltagerne har smagt dansk, hollandsk og thailandsk mad, hørt om det lokale foreningsliv, danset folkedanse, lavet juledekorationer, sunget danske børnesange og aftensalmer – og ikke mindst snakket dansk og fået nye netværk. En aften startede med et besøg i kirken, hvor præsten fortalte om kirkens historie, bad Fadervor og lyste velsignelsen.

Inge With

– Den første aften mødte 13 rumænere og hollændere op. I alt var vi 27. Det var tydeligt, at folk var glade for at være sammen med mange danskere, som de kunne mærke ville dem det godt. Der var en meget tryk stemning, hvor alle var opmærksomme på hinanden. Vi prøvede at lære hinandens navne – og også hvordan man udtaler dem ordentligt. Mange

af rumænerne har engelsk som arbejdssprog og snakker sjældent dansk. Nu kunne de snakke dansk en hel aften. Selvfølgelig var der sproglige barrierer, men de kan overkommes med god vilje og Google Translate. Som regel er der også nogle, der kan oversætte. Det hjælper jo, at de fleste har en fælles viden om og interesse for landbrug, forklarer Inge With.

Øjenåbner

Sognepræsten fortæller, at det allerede er blevet til flere aftener end oprindelig planlagt.

– En af de rumænske mænd er uddannet kok og har lovet at lave mad til os næste gang, hvor vi også skal danse rumænske folkedanse. Hver gang er alle gået opløftede hjem – også danskerne. Samtidig har det været en øjenåbner for os. Da to af rumænerne skulle fortælle om sig selv, viste det sig, at den ene er universitetsuddannet planteavlskonsulent, og den anden har

også en længere uddannelse. Vi opdagede, at rumænerne er almindelige mennesker som os. Mange har en uddannelse og en familie derhjemme med børn, som de skyper med hver dag. Det gik op for os, hvor langt de har skullet rejse for at få et arbejde. Vi kan ikke lade være med at spørge os selv, hvorfor de skal gå her og passe en stald, når de kan så meget andet.

I dag er det lille sogn stolt af det nye initiativ.

– Vi er alle sammen vældig glade for det her. Flere af rumænerne har takket os hjerteligt for vores initiativ. Vi glæder os også over, at to af de rumænske børn i dag er tilmeldt gymnastikhold, og flere familier har deltaget i høstfest og fællesspisning, fortæller Inge With, der håber, at projektet fremover vil kunne bygge flere broer mellem de nye borgere, lokalsamfundet og kirken. BMF

Foto: Egvad bSogn

Tvær- KultuRelt CENTER

**Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde**

Ryesgade 68 C · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

**E-mail: info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk**

**Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)**

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood

Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup

Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Promissio (tidl. DEM) • Indre Mission

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer

Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Abildgård Kirke, Frhvn. • Adventskirken, Vanløse
Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh. • Bellahøj/Utterslev Kirke
• Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke • Bording-Christianshede
Sogn • Borris Kirke Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke • Bråby
Sogn • Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke,
Christianshavn • Christians Kirke, Århus • Christianskirken, Fredericia
Christianskirken, Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg
Dronninglund Kirke Egvad Sogn • Emdrup Kirke • Enghave Kirke,
København • Fakse Kirke • Fjellstervang Kirke • Folkekirkens
Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København
Frederikssund Kirke Garnisonskirken • Gellerup Kirke, Brabrand
Gl. Haderslev Kirke Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke • Glostrup Sogn
Greve Sogn Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev
Domsgn • Hadsund Kirke • Hannerup Kirke, Fredericia
Haraldskirken, Gladsaxe • Hasle Kirke, Århus • Haslev Kirke
Hasseris Kirke, Aalborg • Hellevad Menighedsråd • Hemmet Kirke
Hendriksholm Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke
Hillerød Sogn Hillerød-Skarringen Pastorat • Hirtshals Kirke
Hjordkær Sogn Holstebro Kirke • Husumvold Kirke, Brønshøj
Hvidovre Kirke Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højelse Sogn International
Church of Copenhagen • Ikast Kirke • Jesuskirken, Valby • Jetsmark
Kirke • Karlslunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby Sogn
Kildebrønde Sogn, Greve • Kingo-Samuel Sogn, Kbh. • Knudsker
Sogn • Korsvejskirken, Kastrup • Kundby Sogn • Kvaglund Kirke,
Esbjerg • Kong-Svine Pastorat • Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj
Kirke, Herlev Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng
Kirke, Fredericia • Løsning-Korning Sognekald • Margrethe Sogn,
Aalborg Mørkhøj Kirke • Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke
Nørre Løgum Kirke • Nørre Snede Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro
Nørremærkskirken, Vejle • Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro
Kirke • Rindum Sogn Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted
Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre • Roskilde Domsgn • Rødovre Kirke
Rønne Kirke • Samsø Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct.
Clemens Kirke, Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jacobi
Kirke, Varde • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct. Michaelis
Kirke, Fredericia • Sct. Nicolai Sogn, Vejle • Sct. Pauls Kirke, Kbh
Sct. Pauls Kirke, Århus • Sct. Peders Sogn, Randers Silkeborg Kirke
Simeon Skt. Johannes Sogn • Simon Peters Kirke, Kolding
Skanderup Kirke • Smørum Kirke • Snebjerg Kirke • Solvang Kirke,
København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke
Sundby Sogn • Sæby Kirke • Søborggaard Sogn, Gladsaxe Søllerød
Kirke Sønderbro Kirke, Horsens • Søndermarks kirken, Viborg
Tagensbo Kirke, Kbh • Timotheuskirken, Valby • Tingbjerg Kirke
Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Mærlose Sogn • Tyrstrup Kirke Tåstrup
Nykirke • Vejleå Kirke, Ishøj • Vesterbro Sogn • Viby Kirke, Århus
Videbæk Pastorat • Vigerslev Kirke • Vildbjerg Kirke • Vindinge Sogn
Vipperød Pastorat • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelsers Sogn,
Chr.havn • Værlose Sogn • Zions Kirke, Esbjerg • Ølgod
Valgmenighed Ølsted Sogn • Aaby Kirke, Aabybro • Århus Bykirke
Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift Mødestedet - Kirkens
Indvandrerarbejde på Vesterbro • Mødested Amager

Associerede medlemmer: Alive Bible Congregation • Bethel World
Mission Church • Chinese Church in Copenhagen • Church of Love
Denmark • Church on the Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse
Menighed, Århus • Den Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St.
Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i
Løgstor • Fælleskirken, Ølstykke • God's Ambassadors International,
Avedøre • Int. Temple Bridge Ministries • Living Word Empowerment
Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab • International
Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg • Mar Mari's
Assyriske Menighed, Århus • Myanmar Christian Fellowship • Narrow
Gate Church • Resurrection Int. Chr. Center • Revival Ministry DK
Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St. Alban's Anglican Church
Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark
Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Sproglærer Hanne
Thinggård, Christiansfeld • Tværkulturel konsulent Krista Rosenlund
Bellows • Agronom Tesfou Ghebru • Sognepræst Inge With
Johannesen • Tidl. chefkonsulent George Thomas • Sognepræst
Lisbeth Thomsen • Lærestud. Nikolaj Hauge Thormann

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood
Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun
Tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen
Sats og repro: minigrafisk
Tryk: Color Print A/S, Mors

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

**JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.**

**Jeg/vi vil gerne modtage Nyt på tværs
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.**

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

Nyt på tværs nr. 1 – marts 2017